

Kristaus Karalius Laivas

Jėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis

KRISTUS KARALIUS

“Kristus turi karaliauti” — tai yra visų dabartinio popiežiaus raštų ir enciklikų šūkis.

Jei mes to prasmę bandytume apsvastyti, visų pirma mums paaiškėtų tai, kad mes visur esame ant klaidingo kelio, kol nesuprantame ir neįsivaizduojame, kad *be Dievo* netoli beiešime, nes tai įrodo istorija, kad, juo labiau žmonės nuo Dievo šalinosi, tuo jie grimzdo į didesnę vargą.

Patys masonai, kurie visada pirmutiniu savo uždavimu laikė kiek galima šalinti Dievą, šiandien gi tautų sutaukinimo klausime išganyto ieško pas tuos, kurie vadinas katalikais. Iš katalikų pusės jie tikisi, kad nugriaunietieji tie didingi tiltai tarp tautų, kurie šiandien taip reikalingi, nežinūrint visa kita, gali būti tik jų atstatyti. — Konferencijos nevyksta ir nieko nepasiekia.

Mums katalikams popiežius paskelbė Kristaus karalystę ir per tai taiką.

Tačiau kaip mūsų į tą popiežiaus kvietimą atsakyta? Kodel mes nė kiek nepažengėm priekin?

Tai liečia kiekvieną. Ir kaip gi tiems nusiteikimams nešėti, jei jais nepersiimama? Tai yra svarbiausias trūkumas.

Popiežiaus enciklikose visai aiškiai pasakyta, kad Kristaus karalystę mes turime pradėti. Suprantama, tai yra nelengva.

Mes turime pasisavinti krikščioniškus nusiteikimus. Bet kaip?

Kiekviena diena iš mūsų reikalauja pasirošimo kovai. Pasirošimo kovai prieš visa tai, kas nori pašalinti Dievą. O Dievą stengias šalinti tie, kurie yra ateistai, kurie prieš Jį tiesioginiai ar netiesioginiai kovoja.

O taip daug kasdieniniame gyvenime yra tai, kas mums nepriimtina. O tačiau to mes ieškome. O kadangi mes nuo to nesišaliname, tai šalinamės nuo Dievo.

Jei šv. Tėvo siūloma Kristaus karalavimo programa yra mums rimta, tai mes jai vykdyti paruoškime patys save. O save tai programai įvykdyti paruošime tada, kada mes kiekvieną dieną gyvensime Kristaus nusiteikimais.

Toji programa turi būti vykdoma taip, kad mes gyvename Kristaus dvasia ir toje dvasioje dirbame ir veikiame.

O Jo dvasia yra meilės dvasia. O kokia yra mūsų meilė?

Mes esame toki savymylos, toki tik galvoją apie save, kad jei kas mūsų nervas nors mažiausiai sukliudo, esame pilniausiai pasiruošę tąjį tuoj bereginti paniekinti. Gi šv. Paulius rašė: “Neškite vienas kito naštą ir išpildysite Kristaus įsakymą.” Ar mes taip darome?

Toji Kristaus karaliavimo yra giliausi prasmė, kad Kristaus karalystė mūsų dienoms nebus sukurta, jei mes nebūsimė tokie, kaip tie pirmieji krikščionys, apie kuriuos stambeldžiai stebėdamies sakydavo: "Žiūrėkite, kaip jie vienas kitą myli!"

Kaip jie vienas kitą myli!... Ta kaip Viešpats yra nurodęs: "kaip save pačius!"

Taip, jei mes visiems būtume tikrais artimais, tokiais, kaip sau patiems, tai mūsų gyvenimas ištikrųjų nebūtų toks skurdus, koks yra šiandien. Mums nereikia būti jokiais pamokslininkais, tik mes turime pamokslininkauti kaip Kristus savo gyvenimu įgyvendinti.

O Kristus, kaipo žmogus, patyrė daug kartumų. Tačiau Išganytojas buvo visai priešingas savo vidumi mums žmonėms, kuris tvarko mūsų poelgius. Jis buvo erškėčias vainikuotasis Karalius, skausmų Viešpats, kuris apgalėjo ne tik skausmus, bet ir mirtį.

Mes gyvename vargų laikais. O kur yra vargas, ten yra ir skausmai. O kur yra skausmai, ten yra nusiminimas. Tai visai suprantama. Tačiau žmogaus gyvenimo giliausioji prasmė yra toji, kad apgalėti gyvenimo vargus ir skausmus dėl Kristaus ir Jo karalystės.

Iš tiesų yra visai kitaip. Kiekvienas Kristaus karalystei turi dirbti savyje. Tik darbas savyje ir savęs apgalėjimu yra vaižžiausias darbas Kristaus karalystėje; kiekviena pagal savo išgalės, svarbiausia savo kilniais norais.

Kristaus Karaliaus šventė turi būti egzaminai, kiek mes esame Karaliui ištikimi. Kaip mes tarnaujame Karaliui? Kiek viena diena yra sprendimas už ar prieš Kristų, mūsų Karalių.

Mūsų tarnybiniai nuopelnai gali būti įvairūs. Tačiau mūsų visų pareiga — likti ištikimais Karaliui. Mes nekuriame Kristaus karalystę, jei tik išklausome šventadienį šv. Mišių. Didžiausia kova už Kristaus karalystę yra kasdieniniame gyvenime kovojant su jo nepakenčiamais ir kamuojančiais vienokio ar kitokio pobūdžio vargais ir sunkenybėmis.

Kristaus Karaliaus mėnesį mažiausia kiekvieną vakarą turime save paklausti: ar buvau šiandien naudingas Kristaus karalystei? Ar sutvirtėjo mano pasirizėjimai? Ar esu ką padaręs, kad kituose tą karalystę išplatinau?

Ir jei mes galime sakyti, kad mažai esame padarę Kristaus karalystei, tai turime daryti atgailą už visa tai, kuo mes esame prisidėję tos karalystės atitolinimui; už visa tai, ką mes nesame padarę dėl savo vienpusiškumo ar sąmoningo tingumo...

Kristus turi viešpatauti — tačiau visų pirmiausia mūsų širdyse! *Mkn.*

ANTROSIOS ARKIV. MATULEVIČIAUS LAIDOTUVĖS

Kūnas pervežamas apie 24-25 spalį

A.a. arkivyskupas Jurgis Matulevičius, M.I.C. mirė 1927, sausio 27 d. ir laikinai buvo palaidotas Kauno Arkikatedros kriptoje. Ten išbuvo daugiau pusseptintų metų. Sutiškant J. E. arkivyskupui Metropolitui J. Skvireckui ir leidžiant J. E. Vilkaviškio vyskupui Ant. Karosui, Marijonų Kongregacijos Atnaujintojo kūnas perkeliamas į Marijampolę, į Švč. Jėzaus Širdies koplyčią. Šios antrosios a.a. arkiv. Jurgio Matulevičiaus laidotuvės bus apie 24 ar 25 d. spalį.

Visa Lietuva yra labai dėkinga velionii už jo nuveiktus tautai ir valstybei darbus. Jo pastangomis kūrėsi Lietuvos Bažnytinė Provincija, jis savo pasiukojimu ir darbu atgaivino Vilniaus lietuvius, nuo 1918 iki 1925 metų būdamas Vilniaus vyskupu, pergyveno daugiau dešimties vyriausybių ir visą laiką vadovavo atgaivintai Marijonų Kongregacijai. Ji pamena Lietuva, jo nepamiršo Amerikos lietuviai, ji atsimena Vilniaus katalikai, ji brangina pats Popiežius, vadindamas jį viešoje audiencijojej tikrai šventu vyru.

Jis buvo palaidotas savo giminės bažnyčioj, kur pats ne kartą laikė šv. Mišias, sakė pamokslus, kur jaunas būdamas patarnaudavo kunigams prie šv. Mišių. Šiemet suėjo 25 metai kai jis padarė Marijonų liją.

XXIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Mato 9, 18-26.

ANUO metu Jėzui kalbant minioms, štai, vienas vyresnysis priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, mano duktė ką tik mirė; bet ateik, padėk ant jos savo ranką, ir ji bus gyva. Atsikėles Jėzus sekė jį su savo mokytiniais. Ir štai, moteriškė, dvyliką metų sirgusi kraujo plūdumu, priėjo iš paskos ir prisilietė jo drabužio siūlės; nes ji pati sau viena sakė: Jei aš prisiliesiu tik jo drabužiu, pagysiu. Jėzus atsigręžęs ir ją pamatęs, tarė: Pasitikėk, dukter, tavo tikėjimas tave išgelbėjo. Ir tą pačią valandą moteriškė pasveiko. Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir ūžiančią minią, Jėzus tarė: Atsitraukite, nes mergaitė ne numirus, bet miega. Jie gi juokėsi iš jo. Kada minia buvo išvaryta, jis įėjo ir paėmė ją už rankos. Ir mergaitė atsikėlė. Gandas apie tai pasklido po visą aną šalį.

* * *

Lekcija

Pilyp. 3, 17-21; 4, 1-3.

BROLIAI: Būkite mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie taip elgiasi, taip kaip turite pavyzdį mummyse. Nes daugelis, apie kuriuos aš jums dažnai kalbėjau, (dabar gi ir su ašaromis sakau,) elgiasi kaip Kristaus kryžiaus neprieteliai. Jų galas pražuvimas, jų dievas yra pilvas ir jų gyrius susieda iš jų gėdos, nes jie trokšta žemiškų dalykų. Mūsų gi elgesys yra danguje. Iš ten taip pat mes laukiame Išganytojo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Jis pakeis mūsų žemumo kūną, padarydamas jį panašų į savo skaistumo kūną ta jėga, kuria jis gali taip pat visa sau pavergti.

Taigi, mano mylimiausieji ir labai pagaidaujantieji broliai, mano džiaugsmas ir mano vainikas, taip stipriai stovėkite Vie-

špatyje, mylimiausieji. Aš prašau Evodiją ir meldžiu Sintikę būti vienokios nuomonės Viešpatyje. Taip pat prašau ir tave, ištikimasis drauge, padėk jom; nes jiedvi su manim darbavosi evangelijai draug su Klemsu ir kitais mano padėjėjais, kurių vardai yra gyvenimo knygoje.

KRISTAUS KARALIAUS ŠVENTEJE
E V A N G E L I J A*Šv. Jono 18, 33-37.*

ANUO metu tarė Pilotas Jėzui: Ar tu esi žydų karalius? Jėzus atsakė: Ar pats iš savęs tai klausai, ar kiti tau pasakė apie mane? Pilotas atsakė: Ar aš žydas? Tavo tauta ir vyriausieji kunigai man tave įdavė: ką esi padaręs? Jėzus atsakė: Mano karalystė ne iš šio pasaulio; jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų kad nebūčiau išduotas žydams; dabar gi mano karalystė ne iš čia. Tuomet Pilotas jam tarė: Tai tu esi karalius? Jėzus atsakė: Tu pats sakai, aš esu karalius. Aš tam gimiau ir tam atėjau į pasaulį, kad liudyčiau apie tiesą. Kiekvienas, kurs yra iš tiesos, klauso mano balso.

Mūsų pareiga viską šv. Kryžiaus ženklų pradėti. Kryžius turi būti mūsų mėgstamiausias ženklas.

Kristus ypatingai rodydavo mums ty-lumo ir paklusnumo paveikslą. Lipšnumas yra tų dorybių vaisius.

Kiekvieną žmogų Dievas siunčia į pasaulį, kad drąsiai stotų už tiesą, sekdamas šventųjų pavyzdžius.

Kam dievobaimingos kalbos nepatinka, tasai aiškiai parodo, kad nemyli Dievo.

Ne veltui pasakyta: Kaip gi geras yra Dievas tiems, kurių širdis tikra.

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

ŠVENTOJI VALANDA

Kiekviena valanda mūsų gyvenime turi būti šventa, nes nežinome nė dienos, nė valandos, kada mūsų gyvenimo laikrodis mums išmuš paskutinę sekundą, kai būsim pašaukti stoti prieš Amžinąjį Teisėją. Todėl, kiekviena valanda turi mums būti taip brangi, kaip ir amžinastis. Ir kadangi nuodėmingi negali būti tobuli ir negali įgyti Dievo malonės, kad turėjus šventus regėjimus ar apreiškimus, tai turėtume visada atsiminti Viešpaties Jėzaus žadinančius mokinius: "Būkite tat tobuli, kaip ir Dangiškasis Tėvas yra tobulas" (Mat, V, 48). Taigi, kiekviena valanda mūsų gyvenime turi būti šventa, kaip Dievas mums skirė laiką, kuriame darbuotumės mūsų išganymui ir pelnytume amžinąjį gyvenimą.

Tai ne vien šūkis, kad atliktume skirtą bažnyčioje vieną Šventąją Valandą, tačiau, yra skirta ta pati Šventoji Valanda kiekvieno gyvenimui, kiekvienos sielos, kuri siekia tobulybės. Tokios Šventos Valandos pamaldumo pratimas gavo pradžią iš pačios Švenčiausios Jėzaus Širdies, kurį maldingumą ir būdėjimą reikia aukoti garbei Švenč. Jėzaus Širdies, kad Jai atsisteisti ir Ją paguosti už žmonių nedėkingumą ir padarytus įžeidimus.

Tai Paties Išganytojo troškimas

Tai buvo 1674 metais, kai Šv. Margareta Marija Alacoque klūpojo prieš įstatytą Švenč. Sakramentą nuošalioje vietoje vienuolyno, esančio arti Paray le Monial, Prancūzijoje. Ta šventoji vienuolė, besimelsdama ir būdama apimta ekstaze, monstracijoje staiga regėjo Ostiją, kuri išsiplietė į beribes liepsnojančias ugnies liepsnas ir iš

dangiškosios šviesos pilnumos apsireiškė Jėzus Kristus ir, prisiartinęs, jai atvėrė Savo Širdį ir nusiskundė dėl žmonių nedėkingumo. "Pagaliau," Jis tarė, "bent tu paguosk mane, kiek gali ir atsisteisk už tuos žmones, kurie yra man nedėkingi."

Ir po to Pats Išganytojas ištikimai savo tarnaitėi nurodė priemones, kuriomis ji galinti Jam duoti trokštamos paguodos ir džiaugsmo, būtent: "*Dažnai priimti Šv. Komuniją, atsisteisinimo Šv. Komuniją, ir tai atlikti kiekvieno mėnesio penktadienį ir atlikti Šventąją Valandą.*" Mūsų Išganytojo pirmieji du troškimai yra, kad paguosti neramią Jo Širdį, ir tarp katalikų yra gerbtinas maldingas pratimas, kurs su laiku tampa galingesnis palaimintame pamaldume į Švenč. Jėzaus Širdį. Tačiau, Šventosios Valandos pratimas ne tik bažnyčiose, bet ir namų židiniuose ne taip jau tvirtas ir galingas. O gal taip yra, kad Šventoji Valanda reikalauja didesnių pasiaukojimų ir liekasi maldingu pratimu vien tarp išrinktųjų ir šventųjų sielų. Argi tas išrinktųjų sielų būrelis negalėtų būti padaugintas? Argi kibirkštėlė negali užsiliepsnoti ir tapti liepsna, galinga ugnis, kai suprantama, dėl ko Dievas ateina į mūsų tarpą, reikalaudamas mūsų paguodos, suraminimo ir, kaip iš mūsų trokšta gauti džiaugsmo?

Argi pats ir pati kada nors apsvarstei Švenč. Jėzaus Širdies nusiskundimą: "Didelis, kaip jūra, yra mano nuliūdimas ir aš žvelgiausi, ar nesiras, kas mane suraminų ir paguostų, bet nieko nesuradau?" Tas išsiilgimas ir nuliūdimas, kurį Išganytojas jau pareiškė pranašų lūpomis Senajame Įstatyme, šiandien Jis iš naujo vėl tą patį nuliūdimą kartoja ištikimai savo tarnaitėi Margaretai Marijonai Alacoque; ir kad ji, ir kad per ją, krikščionija žinotų, kaip Išganytojui duoti bei aukoti tą paguodą ir suraminimą; ir iš ištikimos savo tarnaitės Jis reikalauja meilės sargybos, Šventosios Valandos.

Šv. Valandos dvasia ir tikslas

Kituose apreiškimuose Šv. Margareta Marija gavo tam tikrus nurodymus, kaip reikia atlikti ir laikyti Šventąją Valandą. "Kiekvieną naktį tarp ketvirtadienio ir penktadienio," kalbėjo Išganytojas, "aš noriu, kad tu imtum dalyvumą mirtiniame mano nuliūdime, koki datyriau Alyvų darže. Negalėdama tu visa suprasti, tas nuliūdimas tave perkels į agoniją, daugiau kęsti, negu pati mirtis. Tokiu tai būdu tu susivienysi su manim nužeminta malda, kurią tada mano karčioje kančioje aukojau Dangiskajam Tėvui. Dėl tos priežasties pati kelsiesi tarp vienuoliktos valandos ir vidurnakčio, ir gulėsi su veidu, atkreiptu į žemę, kryžmai, ir taip visą valandą tu būdėsi su manimi, kad permaldauti Amžinojo Tėvo dieviškąją rūstybę ir melsti Dievo pasigailėjimo nusidėjėliams. Tuo visu tu dalinsiesi su manim, kad dalinai paguosti mane kai apaštalai apleido mane, ir Aš Pats turėjau eiti ir jų prašyti, kad jie su manim būdėtų bent vieną valandėlę. Ir šią valandą tu darysi taip, kaip aš tau nurodysiu."

Kitame regėjime Šv. Margareta Marija sako: "Tuo laiku Išganytojas paliepė man, kad kiekvieną ketvirtadienio naktį aš atsikelčiau tą pačią valandą, kaip Jis nurodė ir atkalbėčiau penkis Tėve Mūsų ir penkis Sveika Marija, kryžmai atsigulusi ant žemės, kad tuomi atiduočiau Jam garbę už neapsakytai karčią agoniją, kurią Jis kentėjo tą naktį prieš Savo kančią ir mirtį."

Pats Išganytojas apreiškė Šv. Margaretai Marijai kokioje dvasioje Šventoji Valanda turi būti atliekama. Taigi, Šventoji Valanda turi būti atlikta ir praleista sielos vienybės dvasioje su Dievu. Šventosios Valandos dvasia neabejotinai yra atsisteisimo ir guodžiančios meilės dvasia, kuri iš tikrųjų yra pagrindinė dvasia viso pamaldumo į Švenč. Jėzaus Širdį.

Tėvas Matheo, didysis Švenčiausios Jėzaus Širdies apaštalas mūsų laikuose, be Švenč. Širdies Intronzacijos, turi dar kitą kilnų tikslą, kuriuomi Kristaus karalystei laimėti kiekvieną krikščioniškąją šeimą, stengdamasis taip pat vykdyti ir Šventąją

Valandą. Tuo būdu daugelis kilnių sielų per pastaruosius dešimt metų atsidavė garbingam pamaldumui ir būdėjimui kartu su kenčiančiu Viešpatimi, ir šiandien reikia pasidžiaugti, kad tokių atsidavusių sielų augimas ir tvirtėjimas vis dauginasi. Kibirkštelė padarė liepsną ir karšta meilės ugnis plėčiasi. Jo nepalaužiamas nasitikėjimas tokiam kilniam ir karžygiškam darbui laimėjo didelius nuveikimus ir vykinama Šventoji Valanda pamaldžių šeimų namuose ir židiniuose. Tuo pamaldumu, šeimos nariai, pasimainydami, būriasi, kad atgailojimo ir atsisteisimo valandą tęsti ir per visą naktį tarp ketvirtadienio ir penktadienio būdėti prieš Švenčiausios Jėzaus Širdies paveikslą bei statulą, viešai įstatytą garbingoje vietoje tų šeimų namuose ar židiniuose.

Neapykantos Viešpatavimas

Visuose laikuose kiekvienas laikotarpis turėjo ypatingą nusikaltimą, nuodėmę, kuria apsunkino žmonijos sąžinę. Buvo ir yra laikotarpis, kaip ir mūsų laikais, kuriame be nusižengimų ir prasikaltimų, taip pat triūsiama ir veikiama, kad panaikinti religiją, tyčiotis ir įžeisti Patį Dievą, Jėzaus Kristaus Asmenyje. Žmonių papildytos nuodėmės praeituose šimtmečiuose buvo gal iš nežinojimo, iš neapšvietos ar dorovinio nupuolimo, bet žmonių pildomos nuodėmės šiose dienose daugiausiai pacina iš neapykantos, kuri, tarsi, kelią kumštį į Dangų ir šaukia: "*Non serviam! — aš netarnausiu!*"

Kaip Šv. Margareta Marija iš Paray le Monial turėjo Išganytojo apreiškimus, kuriuose regėjo, kaip pasaulio Išgebėtojas Alyvų darže kentėjo karčias kančias ir kurios buvo atnaujinamos dėl žmonių nedėkingumo ir įžeidimo, taip pat ir Tėvas Matheo, regi prasikaltimus ir nuodėmes, ir organizuotą neapykantą prieš Dievą, tą neapykantą, kuri viešpatauja mūsų dienose; jis mato audrą ir perversmą prieš Dievą ir Kristų. Ta neapykanta yra taip aiški, kad kiekvienas gali ją matyti. Ir ta neapykanta, iškėlus savo kumštį į Dangų, kelia riaušes ir kovoja prieš Dievą, Tiesą ir Meilę.

Jakobitai gerai žinojo, dėl ko, Prancūzijos revoliucijos laikuose, jie nuogos mergos statulą pastatė ant Notre Dame

garsios bažnyčios altoriaus Paryžiuje ir ją pavadino "Deese Raison — proto dievaitė."

Penki tūkstančiai masonų Genojuje gerai žinojo, ką jie darą, kai triukšmingame susirinkime šūkavo: "Tegyvuoja šėtonas." Tai vis neapykantos vaisiai!

Calles gerai žinojo, ko jis norėjo, ir sumaniai žinojo, ką jo štabas veikia, kai kėlė begėdiškas orgijas sunaikintose bažnyčiose Meksikoje, kai iš tabernakulo ėmė konstruktuotas Ostijas ir su panieka jas suvar-tojo. Argi tai nebuvo daroma iš neapykan-tos?

Sovietų Rusija žino, ką ji daro, kai bedieviai jos vadai religiją pavertę į opijumą, kurs turi būti iš žmonių atimtas nežiūrint kruvinių aukų ir žudynių. Judo Iska-rijoto paminklo pastatymas Ivangoroje, sekmadienio panaikinimas, išleisti įstaty-mai, kad šventieji vardai, kaip Dievo Jė-zaus Kristaus, turi būti rašomi mažomis raidėmis rusiškoje rašlyvoje, — argi visa tai nepadaryta iš neapykantos, keršto, pa-giežos?

Bolševikų išauklėtas jaunuolis, atsiliep-damas į katalikų kunigą, žinojo, kad tai darė iš neapykantos, keršto, kai kalbėjo: "Kunige, kaipo žmogus, tu esi man bran-gus, bet neapkenčiu tavęs, kaipo katalikų kunigo, nes aš nieko neapkenčiu, kas tik yra persunkta Dievu ir Kristumi."

Vaikų komunistai "draugai" gerai ži-no, ką jie geidžia padaryti vaikučių nekal-toms sieloms. Tie "draugai" trokšta vai-kučius padaryti "laisvais" žmonėmis, ku-rie nenusilenktų Dievo įsakymamas. Argi tai nedaroma iš neapykantos, keršto?

Kaip tik į laiką

Šventosios Valandos įvedimas ir prati-mas, pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį, mūsų sieloms duoda pastiprinimą ir išgany-mą. Ir kadangi neapykanta griežia prieš patį Dangų ir kariauja prieš Dievą iš visų žemės dalių ir kadangi ta neapykanta kas dieną darosi aršesnė, baisesnė ir kerštinge-snė, nes tikintieji gerai suprantame ir at-jaučiame, kaip dėl to visa Jėzus Kristus baisiai kenčia karčią kančią. Tur būt Išga-nytojas niekada nebuvo tokiame dideliame nuliūdime, kaip šiose dienose. Ir šiandien

Jo skausmas ir nuliūdimas yra taip gilus ir taip didelis, kaip yra gili ir plati jūra. Dėl to niekada nebuvo tinkamesnio laiko, kaip šiandien išklaudyti sugriaudentos Švė. Jėzaus Širdies nusiskundimo: "Štai, toji Širdis, kuri taip mylėjo žmones, jog nesigailėjo nė aukos, net nė mirties ir sunaikini-mo, kad jiems parodyti Savo meilę. O at-gal nuo tų žmonių aš apturiu tik nedėkin-gumą per jų pačių neapykantą, netikėjimą, šventvagystę, atšalimą ir įžeidimus... Tai visa skausmingiau aš kenčiu, negu kentė-jau mano karčioje Kančioje. Jei žmonės tik atsilieptų meile už meilę, į juos aš žiūrė-čiau su pasitikėjimu ir dar didesnę jiems rodyčiau Savo meilę..."

"Argi jūs negalite su manimi būdėti bent vieną valandėlę?" Ta nesibaigiamos ir beribės Dievo meilės nusiskundimas. O Sopulingiausias ir baisiai kenčiantysis Jė-zau, mūsų Išganytojau, mes skubinamės Tau aukoti mūsų atgailojimą ir atsisteisi-mą. Su angelu būdėsime Tavo bendravime ir Tau aukosime paguodą, meilę ir surami-nimą. Po alyvų medžiais mes geriau su-prasime sielų vertybę ir Dievo-Žmogaus kentėjimus ir karčias kančias. Ir atlikę Šventąją Valandą, mes geriau pažinsime nuodėmių piklą, labdaringiau persiimsime aukos dvasia ir būsime meilingiau pasišven-tę prie mūsų meilingojo Dievo, kenčiančiojo Pasaulio Išgelbėtojo, visų mūsų Atpir-kėjo ir Išganytojo.

Šventoji Valanda visiems yra stipry-bės ir paguodos šaltinis. Tas pamaldumas visiems duos daug gera, savo gyvenimą da-rant labiau dvasišku ir save artinant ar-čiau Dievo. Šiuo metu turime Dievui pa-vesti visus dvasiškus ir medžiagiškus savo reikalus; ir Švenč. Jėzaus Širdies melsti palaiminimo visų šeimoms nariams, drau-gams ir prieteliams, o ypatingai melsti at-sivertimo malonės, kad paklydėliai, priešai, atskalūnai ir atsimetėliai sugrįžtų į tikrąją Dievo Bažnyčią ir kad būtų vienas Gany-tojas ir viena Avidė, ir kad pamiltume Švė. Jėzaus Širdį, kuri taip karštai trokšta žmo-nių širdyse gyventi ir viešpatauti ir kuri, kad mus priimtų į Švenč. Savo Širdies ka-ralystę, kur galėtume amžinai gyventi, bū-dami laimingi ir palaiminti.

ROŽANČIUS -- BAŽNYČIOS PYLIMAS

II

Pradžia "Laive" No. 43, 1933.

Rožančiaus pamaldumo pradžia

Pragaras, įtužęs prieš Kristaus Bažnyčią, stengiasi kartkartėmis sukoncentruoti savo jėgas ir mirtinai ją įžeisti. Tačiau Kristus, Bažnyčios Įsteigėjas ir Neregimoji jos Galva, kiekveną kartą nuostabiu būdu yra atėjęs jai į pagelbą. Jis pralenkė grėšinantį pavojų ir ne vieno užpuolimo metu, per galingą Savo Motiną, pasaulio Karalienę, sutrynė pragarišką žaltį.

Baigiantis dvyliktam šimtmečiui, iškilo naujų herezijų, kurios aptraukė Bažnyčių tamsumą bei nuliūdimo. Albigenasai skleidė savo pragaištingąjį mokslą ne tik Prancūzijoje, bet ir kituose Lotynų pasaulio kraštuose. Tuomet Dievas begaliniam Savo gailestingume žmonėms iškėlė įsteigėją vienos didžiausių Bažnyčių vienuolių — Šv. Dominiką.

Nepaliamamomis pastangomis sulaukėti šią mintiną hereziją, šis nenualsinamas misijonierius skelbė Dievo žodį ir darė atgailą iki išsibaigė jo spėkos; tačiau, viskas rodėsi nuėjo veltui. Savo darbų nuvargintas, jis pasišalino į tyrus, meldėsi, pasnikavo ir nepaliamamai šaukėsi Švč. Marijos pagalbos. Pagaliau, kai buvo nusibaigęs šiais aštrumais vargindamasis, apsireiškė jam Dievo Motina, neapsakomąj savo garbė ir tarė, "Dominike, nesirūpink. Žinai kiek pažeminimo, išniekinimo, kančių, net ir paskutinis kraujo lašas kainavo mano Sūnui atpirkti žmoniją. Dabar, Dieviškasis Išganytojas nesiduos, kad šis Jo darbas būtų šetono nedorybės suardytas, ar išnaikintas. Nenusimink; tavo pastangos nebus be vaisiaus."

— "Kad sulaukytum šių nedorybių srovę, kurios naikina Bažnyčią, nepaliamamai skelbk žmonėms svarbiausias Atpirkimo paslaptis, skatink jas apmąstyti ir imti širdin. Išpėk juos, kad jie būtų verti šių malonių ir kartkartėmis rūpintųsi jų naudai."

— "Įvesk visur rožančiaus kalbėjimą,

aiškink jį žmonėms ir primink jiems, kad šis pamaldumas geriausiai patinka mano Sūnui ir man. Šio rožančiaus kalbėjimo dėka, vėl žydės dorybė, ištvirkimas bus išnaikintas, herezija nusmelkta ir įgysite Dievo malonių. Rožančius bus neišsemiamas visokeriopos palaimos šaltinis. Tau prižadu, kad daugeliu malonių aš įrodysiu, kaip malonus yra man šis pamaldumas ir kaip naudingas jis tikintiesiems."

Nugalinti rožančiaus galybė

Pareiguotas šią dangišką pasiuntinybę atlikti, Šv. Dominikas apledo savo nuošalumą ir visur skelbė, rožančių kalbėti už nusidėjėlių ir heretikų atsivertimą. Danguaus Karalienės prižadas garbingai išsipildė. Legenda sako:

"Kada Šv. Dominikas, kuriam Dievo Motina pažadėjo, jog jis nugalės šią hereziją, grįžo į Tolousą, visi miesto varpai sugaudė, dieviškos galybės skambinami. Šv. Dominikas užėjo sakyklon ir nuoširdžiai kalbėjo apie Dievo teisingumą. Savo karšta iškalba, jis nurodė, kaip lengvai galime užsipelnyti sau išganymą, jeigu pasitikėsime Marijos gailestingumu. Tuomet šis Dievo tarnas su visais garsiai sukalbėjo rožančių ir išaiškino prakilnią jo prasme. Tačiau, Šv. Dominiko žodžiai maža ką paveikė klausytojus. Umai, pakilo baisi audra. Žaibai visur blikstelėjo ir žemė sudrebėjo, baisiam perkūnui trenkiant. Viena bažnyčios Švč. Panos stovykla ištiesė grūmojančią ranką, kas dar daugiau išgąsdino susirinkusius. Visi puolė ant kelių, iškilmingai išsižadėjo savo herezijos ir buvo įrašyti šventojo Rožančiaus Brolijon. Rožančiaus pamaldumo dėka, suvirš šimtas tūkstančių heretikų grįžo Bažnyčion."

Ši buvo pirmutinė, iškilminga rožančiaus pergalė. Karaliai buvo nusiuntę narsiausius generolius numalšinti pražūtingą Albigenų hereziją, tačiau jie buvo nugalėti. Popiežiai buvo pasiuntę ambasadorius, bet jie buvo įžeisti. Tik, štai! Rožančiaus Karalienė pasireiškia ant mūsų lauko!

— "Domininke, mano sūnau," — Ji sa-

ko, — “kad atpirktų žmonija, Švč. Trejybės pasinaudojo Angelo Pasveikinimu, kurs yra Naujo Įstatymo pamatas. Jeigu trokšti atversti šias atšalusias sielas, skelbk ir skatink rožančiaus skelbimą!”

Narsus vytiš, paslaptingu Dievo Motinos ginklu — maldų rožančiumi apsišarvaęs, skuba į mūšio lauką ir bematant, herzijs lieka nugalėta. Pergalė viešpatauja.

Palaimintasis Alanas atnaujina rožančiaus dievotumą

Penkioliktam šimtmetij, kada rožančiaus uolumas buvo apmires, Dievo Motina pasirinko palaimintąjį Alaną iš Rupe, kuris pasekdamas savo šventąjį tėvą — Dominiką, buvo uolus rožančiaus gynėjas. Palaimintasis Alanas daug rašė apie rožančiaus kilnumą ir buvo apdovanotas regėjimais, kuriuose Švč. Panelė jam apreiškė rožančiaus galybę ir tobulumą. Laike vieno apsišaukimo, mūsų Motina uždėjo jam ant kaklo retežėlį, šimtu penkiasdešimts žemčiūgų ir penkiolika rubinų papuoštą.

—“Panašiai,” ji tarė, “padarysiu visiems kurie kalbės mano palmių knyga ir danguj jiems bus duota šimtas penkiasdešimts ypatingų džiaugsmų.”

—“Mano sūnau,” — kitą kartą kalbėjo Dievo Motina pal. Alanui, — “gerai atmeni buvusį mano rožančiaus dievotumą, tavo tėvo (Šv. Dominiko) skelbiamą ir skatintą. Trokštu, kad jis būtų Bažnyčioj gaivinimas daugelio sielų paguodimui. Tu skelbsi mano šventąjį rožančių ir raginsi visus tikinčiuosius jį pamaldžiai kalbėti. Skatink savo vienuolijos narius, kad jie panašiai padarytų ir aš apdovanosiu jūsų mokslą ir pamokslus stebūklais. Galima didelius toms surašyti apie mano rožančiaus stebūklus.”

Per rožančiaus atgavinimą, mūsų Dangiškoji Motina krikščionijai suteikė galingą priemonę prašalinti kitą pavojų, kuris jai grąsino šešioliktam šimtmetij. — Didelis Turkų laivynas leidosi kelionėn į Europą. Krikščionių skaičius, kurs turėjo prieš juos stoti, buvo labai mažas. Koku būdu galėjo jie atsilaikyti prieš tokią galingą jėgą? Lepanto įlankoj, Turkų laivynas susistatė pusračio formoj; krikščionių laivai gi, bu-

ŠVENTOJO ROŽANČIAUS KARALIENEI

O, “Sveika Marija, malonės pilnoji”.
Kaip meilės dvelkimas, tas himnas garbės
Tau, mūs Karalienė Ražančiaus kilnioji,
Pakilęs nuo žemės, gaudžiai suskambės.

* * *

Kas “Sveika Marija”, Tau rožę nuskinsim
Raudonąją, rausvą ir baltą skaisčiai.
Visas į meilės vainiką įpinsim,
Tave juo papuošime, Motin, gražiai!

* * *

Meili Karalienė Ražančiaus, malonės,
Gėlė nekalčiausia, gerumo versmė
Miliausis vaizde Tu mūsų svajonės, —
Graži Tau, kaip laimė, teskamba giesmė.

* * *

Mes Tavo žemelės laimingi vaikeliai
Ir Jėzaus širdies, Tavo mielo Sūnaus.
Tu nuolat palaimas siuntė mūsų šaliai
Atsiųsk ir dabar jų iš žydro dangaus!

S. Palmira

vo sustatyti kryžiaus pavidale. Turkų visam kame buvo viršus; turėjo jie daugiau jūrininkų, laivų ir palankų vėją. Tačiau, kita kariuomenė naudojosi ginklu, kurs visomet atsiekia tikslo, kuris ir šiame mūšyje išėjo pergalėtoju. Tai buvo Rožančius...

Toj valandoj, kai visuose pasaulio kraštuose Šv. Rožančiaus Brolijos karštai meldėsi, Šv. Tėvas, Pius V, dvasioje matė garbingą pergalę: trisdešimts tūkstančių krikščionių prieš kareivių ir du šimtai devyniasdešimts sudegintų ar suimtų laivų, paliūdijo Rožančiaus Karalienės galią.

Kun. J. Vaitkevičius, M.I.C.

APIE KLAIDINGĄ VILTĮ ARBA PREZUMCIJĄ

1. Vilties suklydimas.

Kada mes laukiame kokios gėrybės, kuri mums yra labai pageidaujama, bet sunkiai pasiekiamą, gyvename viltimi. Toji viltis kaip kada išsipildo, sulaukiame pageidaujamos gėrybės, o kaip kada ne. Ligonis pav. turi vilties pasigydyti, bet kaip kada pasigydo, o kaip kada, nesulaukęs pagijimo, miršta.

Tokią viltį, kurioje sulaukiame pageidaujamos gėrybės, vadiname tikra, kurioje gi nesulaukiame, vadiname netikra, arba klaidinga, nes žmogus klydo ją turėdamas.

Pravartu dabar sužinot, kur glūdi vilties tikrumas arba netikrumas, kodėl vienos viltys išsipildo, kitos neišsipildo.

Viltis, kaip matėme, liepia laukt žymios ir sunkiai pasiekiamos gėrybės. Toji gėrybė bus pasiekta tik tada, kada bus prašalinta sunkenybė, kuri darė gėrybę sunkiai pasiekiamą. Ligonis pav. tik tada atgaus sveikatą, kada bus nugalėta ir prašalinta jo liga. Kieno tat galybėje yra ligos apgalėjimas, toj galybėje yra ir sveikatos gražinimas. Jei ligonis turi užtektinai tvirtą organizmą, o liga nėra nepagydoma, jis tikisi apgalėt ligą ir išeit iš jos savo jėgomis. Arba, jeigu atsiranda sumanus gydytojas, kuris moka pagydyt tokią ligą, ligonis pasitiki gydytoju ir laukia sveikatos, kurios tikrai ir sulaukia.

Bet jeigu liga yra sunkesnė, negu žmogaus organizmas gali atlaikyti, arba viršija ir gydytojų mokslus, tuomet, nors ligonis ir turėjo vilties pasveikti, bet nepasveiko, nes nebuvo galybės, kuri prašalintų ligą, jo viltis buvo tuščia ir klaidinga.

Panašiai darosi su visomis mūsų viltimis, net su tomis, su kuriomis mes artinamės prie Dievo. Jei mes pav. imamės kokio darbo, veržiamės į kokią pareigą, o paskui mes neatliekame gerai tos pareigos, ženklas kad mes per daug vertinome savo jėgas, kad per daug pasitikėjome savim.

Toks perdidelis savęs įvertinimas ir perdidelis savim pasitikėjimas yra vilties klai-

da ir priešinasi ne teologiškai vilties dorybei, bet kiltiširdiskumui.

Klaida, kuri ardo teologišką vilties dorybę, kuri, reiškia, ardo mūsų santykius su Dievu, užkirsdama kelią į išganymą, eina dviem kryptimi. Vienoje žmogus atmeta Dievo pasigailėjimą, nes mano, kad jo nuodėmė yra didesnė, negu kad Dievas galėtų atleisti. Yra tai desperacija. Kitoje žmogus laukia iš Dievo tokio pasigailėjimo, kuris Dievui nepritinka, nes mažina jo šventumą. Jei kas pav. lauktų, kad Dievas dovanotų jam nuodėmes be atgailos, be atsiprašymo, arba suteiktų išganymą be gerų darbų. Toks reikalavimas ir toks laukimas yra panašus į ligonio reikalavimą, kad jį gydytojas pagydytų iš nepagydomos ligos.

Žmogus tat suklysta savo viltyje Dievo linkui dvėjopu būdu: arba pasiduoda desperacijai, mažindamas Dievo gailestingumą; arba laukia tokio gailestingumo, kurio mažina Dievo šventumą ir jo teisingumą.

2. Neteisėta viltis Dievuje yra sunki nuodėmė.

Ko mes turime tikėtis ir laukti nuo Dievo mūsų kelionėje į amžinastį, patsai Dievas yra pasakęs daugelį kartų ir įvairiais būdais, kas tat atmeta tai, ką jis pažadėjo, arba laukia to, ko jis nežadėjo, skaudžiai jį užgauna, nes mažina arba jo gerumą arba teisingumą.

Nusideda tat sunkiai:

a) Kas laukia iš Dievo tokių antgamtinių gėrybių, kurios viršija Dievo apvaizdos nustatytą tvarką, kas pav. lauktų sau tokių malonių ir tokios garbės, kuri yra skirta vienai p-lei švenčiausiai.

b) Kas laukia paprastų Dievo malonių, išganymui reikalingų, bet tokių, kokių Dievas nėra pažadėjęs, kaip pav. atsivertimo malonės prieš mirtį, kad galėtų ramiai sau vesti palaidą gyvenimą. Dievas ne tik nėra žadėjęs tokių malonių, bet priešingai, išpėjęs kad kiekvienas budėtų, nes nežino nė dienos, nė valandos, kada mirtis ateis jo ieškotų.

e) Kas nepaisytų nuodėmių, bet lengvai bristų į jas kas kart toliau vien dėl to, kad Dievas yra geras ir greit viską dovanoja.

Lengviau nusideda:

a) Kas laukia nepaprastų Dievo malonių, bet su pilnu pasidavimu Dievo valiai ir jo apveizdai.

b) Kas atsiduręs pavojuje, arba pagurdoje, laukia iš Dievo pagalbos be jokio susirūpinimo, be pastangos ir maldos.

c) Kas, pasiremdamas Dievo gerumu, pasiryžęs nesisaugoti mažų, atleistinių nuodėmių.

3. Yra nuodėmė prieš šv. Dvasią.

Nuodėmės prieš šv. Dvasią esme glūdi tame, kad žmogus žino aiškiai, kokia yra Dievo valia, turi užtektinai ne tik šviesos, bet ir jėgų išpildyti tą valią, bet, eidamas savo sumetimais, tos valios pildyti nenori.

Tokio dvasios nusistatymo pavyzdį turime pariziejuose, kurie gerai žinojo, kad Kristus yra išėjęs iš Dievo, bet nenorėjo jo klausyti savo užsikirtime ir prieš jį nusilenkti. Liudija apie tai Nikodemas, kuris, atėjęs pas Išganytoją nakčia, šitaip jam kalba, "Rabbi, mes žinome, kad tu atėjai nuo Dievo, kaip mokytojas, nes niekas negalėtų daryti tų stebuklų, kuriuos Tu darai, jei Dievas nebūtų su juo." Jono 3, 2. Nesako, kad "aš žinau" bet "mes žinome," kalba, reiškia, daugelio vardu.

Tas, kuris nusideda Dievui neteisėta viltimi arba prezumcija irgi gerai žino, kokia yra Dievo valia, po kuriai pusei tiesa, bet nenori nusilenkti prieš ją, eidamas tais pačiais sumetimais, kaip ir pariziejai.

Nors prezumcija yra sunki nuodėmė ir sunkiai pataisoma, tačiau, ji yra lengvesnė už desperaciją, nes desperacija atmeta visiškai Dievo gerumą; prezumcija gi neatmeta to gerumo, pasitiki juo, bet pasitiki neteisėtai, o per tai užgauna Dievo teisingumą, mažindami jį.

4. Prezumcija eina iš puikybės.

Toji prezumcija, kurioje žmogus griebiasi darbų ir pareigų ne sulyg savo jėgomis, plaukia iš tuštybės, iš per didelio savim pasitikėjimo, ir savęs nepažinimo. Pre-

zumcija gi, kurioje žmogus aukština save Dievo akyse, kurioje nenori nusilenkt prieš Dievo valią, nenori jos išpildyt, bet nori, kad Dievas prisitaikintų prie jo valios, plaukia iš puikybės.

Visa žydų tauta buvo tai gyva ir vaikščiojanti puikybė. Ji niekino visas kitas tautas, skaitė jas už purvą ir dulkes, kurioms negali būti vietos dangaus karalystėje. Taip apie save manydama, pamaži priėjo prie įsitikinimo, kad užtenka būt žydu, kad patekus į dangų, vidaus gi atsinaujinimas, dora ir šventumas, geri darbai visai nereikalingi. Kada, atėjęs Išganytojas pradėjo nuo jų reikalaut to vidaus atsinaujinimo, gerų darbų ir šventumo, jie jį atmetė ir pasmerkė kaipo netikrą Mesiją, nes nenorėjo nusilenkti prieš jo mokslą.

Tas išrinktosios tautos paklydimas ir jos atmetimas, tegul primena mum, kad ir mes galime paklyst ir būt atmeti, jeigu, pasitikėdami Dievo išrinkimu, nenorėsime pildyti jo valios.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS

— Garsaus Britų artisto, praminto "Little Tich," sūnus, kurs iki šiol kaip ir jo tėvai, buvo protestantas, priėmė Katalikų Tikėjimą.

— Olandijos katalikai moksleiviai kuria dar vieną naują savo sąjungą.

— Nesenai įvyko didingas Tautinis Eucharistinis Kongresas Bahia mieste, Brazilijoje, kuris yra vadinamas "400 bažnyčių miestu." Čia dalyvavo šv. Tėvo atstovas, kard. Leme, Apašt. Sosto nuncijus — Msgr. Mazella, daugiau kaip 50 kitų vyskupų ir nesuskaitomi tūkstančiai maldininkų iš visų Brazilijos kampų. Kongresas net padarė klaidatikams nepaprasto įspūdžio.

— Paryžiuje Švč. Marijos katedroj iškilmingomis pamaldomis pradėtas pirmasis visos Prancūzijos Jaunųjų Krikščionių Darbininkų Kongresas. Beveik 8,000 atstovų ir daugybė svečių sausakimšai užpildė erdvę bažnyčią.

— Latvijoje yra 1,870,000 gyventojų. Protestantai sudaro 58 nuošimčių to skaičiaus. Be to 9.08 nuoš. pravoslavai, 5.19 nuoš. žydai ir 4.84 nuoš. kitatikų. Gi katalikų yra 22.59 nuoš.

— Montmarte, Paryžiuje, švč. Širdies bazilikoje, 100 kareivių praleido visą naktį prie švč. Sakramento.

A. P. Sandys

ŠV. ELZBIETA IŠ VENGRIJOS

(tęsinys)

Elzbietos vyras taip pat buvo panašus jai charakterio kilnumu. Jiš buvo pamaldus, teisingas, gailestingas vargšams; visas jo gyvenimas buvo parentas motyvu: "Pamaldumas, Skaistybė ir Teisingumas." Po vedybų Šv. Elzbieta su daug didesniu saiku galėjo praktikuoti ir atlikinėti gailestingo darbus. Ji buvo užvadinama "Vargšų Glėbėja." Ji ne tik atiduodavo gardumynus ir drabužius, bet ir paskutinių duonos kasnį, reikalingiausius savo drabužius. Nuo pat jaunystės jos širdis negalėjo ištvirti nesušelpus pavargėlio. Vieną dieną beeidama į miestą, kaip ir paprastai, sutiko daugelį ubagų. Ji atidavė visus savo pinigus, kuriuos turėjo, ir keliavo toliau. Kelionėje sutiko senyvą žmogų kuris nepajėgė žygiuoti kartu su kitais. Jam paprašus išmaldos, o ji jau nebeturėjo daugiaus pinigų, numovė savo brangakmeniais papuoštą pirštinaitę ir padavė jam sakydama, "Štai tau vargšė žmogeli, imk ją; galėsi parduoti ir nusipirkti sau valgio."

Vienas jos dvariškių nugirdo tą kalbą, pasilikęs paskiau ir nupirkęs pirštinaitę, užsidėjo ją ant savo šalmo, ir nuo tuo laiko jam sekėsi kovų kontestuose. Mirdamas jis pripažino, kad visi jo laimėjimai įvykdioti dėka Elzbietos pirštinaitės. Ji mėgdavo lankyti vargšus jų trobelėse; nuvalydavo jų žaizdas, slaugydavo jos ir pagamindavo jiems valgyti. Prisikraudavo duonos, pieno, kiaušinių, mėsos pintinę ir slaptai išeidavo iš dvaro, ir skubėdavo teikti pavargėliams pagelbos.

Kartą jos vyras, pareidamas iš medžioklės, sutiko einančią su pintinę, užklausė jos:

"Ką neši mano brangioji Elzbieta?" Pranėręs plosėjų, išvydo laikantį gurbelį ir pilną rožių. Tas įvykis buvo žiemos metu. Jiš suprato kad Dievas padarė stebūklą, ir nuo tuo laiko jai niekadės nedraudė vykdinti gailestingumo darbus, nors ir jo motina rūgodavo karts nuo karto, kad Elzbie-

ta gaišuoja laiką ir aikvoja savo vyro turtus.

Ligonių tarpe, kuriuos ji prižiūrėdavo, buvo vienas raupsuotas vardu Heli, kuris išrodė kaip kokia baidyklė. Raupsuoto reginys nebuvo visai patraukiantis ir nė vienas juo nesirūpindavo. Elzbietos gera širdis negalėjo pakesti nepatarnavus jam.

Nuplovė žaizdas, aliejumi patepė, ir paskui paguldė jį savo lovoje. Kada kunigaikštis sugrįžo, jo motina papasakojo ką Elzbieta padariusi. Kunigaikštis pamanė kad ji per toli nužengė padarydama šį dalyką. Nuskubėjo į savo moters kambarį. Jo motina privedė prie lovos. Atidengęs užklotuvą, išvydo Jėzaus Kristaus figūrą prikalta prie kryžiaus, puolęs ant kelių graudingu balsu sušuko: "Dieve, pasigailėk manęs nusidėjėlio. Aš nesu vertas regėti visus šiuos stebūklus, padėk man būti vyru Viešpatie, pagal Tavo Širdį ir Valią." Beabėjo Dievas daleido, Liudvikui regėti šį stebūklą, kad parodžius jo moters šventumą ir leistų jai vykinti gailestinguosius darbus bei širdies troškimus.

Šv. Elzbieta buvo nuoširdi kaip mažas vaikas. Ji jautėsi kad būtų laimingesnė, jei ji būtų neturtinga moteris negu kunigaikštienė. Vieną vakarą ji išsitarė savo vyrui:

"Mano pone, jeigu tamstos neįžeisiu, norėčiau pareikšti būdą kaip mes galėtumėm gyventi, kad Dievui galėtumėm geriau tarnauti."

Jis tarė: "Sakyk mano brangioji, koks gi yra tavo nusistatymas tokiam gyvenimui?"

"Noriu, ji atsakė, kad mes nusipirktumėm plotą žemės mūsų pragyvenimui ir apie du šimtu avių. Tada tu galėsi lauką apdirbinėti, arklius prižiūrėti, gi aš prižiūrėsiu avis ir jų vilnas nukirpsiu. Visa tai padarytumėm Dievo garbei."

Liudvikas šį jos sumanymą papasakojo Treves miesto arkivyskupui, kuris kitiems pakartojo ir taip gaudas plačiai pasklido.

Kada "Brangioji Elzbieta," kaip vokiečiai ją vadindavo, buvo devyniolikos metų, Dievas priėmė jos švelnius pečius suukam kryžiui, kurį turėjo nešti visą savo gyvenimą. Ji jau buvo motina keturių vaikų. Jos vyras buvo dvidešimtis septynių metų amžiaus. Tais laikais dar siautė kryžiaus karai. Tad Liudvikas laikė savo priederme prisidėti prie savo draugų. Kada ši savo sumanymą pareiškė Elzbietai, jos širdį suspaudė didelis skausmas, bet neprieštaravo prieš šį sumanymą. Palydėjo savo vyrą iki pat kariuomenės fronto ir susikabinę vienas kitą nuoširdžiai atsiseikino negalėdami ištarti žodžius. Pagaliaus kunigaikštis numovė žiedą nuo savo piršto ir tarė:

"Elzbieta, brangiausia sesele ir ištikimiausia gyvenimo prietelka, pažvelk į šį žiedą kuriame Dievo Avinėlis ir Jo vėliava įgravituota. Nežiūrint kas šitą žiedą tau atneš, brangioji ir ištikimoji sesele, ir pasakys kad aš esu gyvas ar miręs, patikėk jų žodžiams... Tada jis iškeliavo ir Elzbieta apalpo. Atsigavus ji grįžo namo, jausdama savo širdyje, kad savo vyro daugiau nematys. Tas jos jausmas buvo teisingas. Liudvikas nepasiekė Šventosios Žemės. Jis apsirgo karšlige, ir paliko Otranto prieplauką, kur ir mirė. Kadangi jis gyveno su Dievu taip ir mirė Dievuje. Prieš miršiant jis regėjo pulką balandėlių skrajančių kambaryje.

"Žiūrėk, žiūrėk, jis sušuko, aš turiu skristi su tais gražiais balandėliais," Taip sakydamas persiskyrė su šiuo pasauliu.

Pradžioj Elzbietai pranešė, kad jis buvo paimtas nelaisvėn, nes bijojo pranešti apie šį liūdną nuotikį.

Ji tarė: "Dievas jam padės, melskimės Dievą ir mūsų numylėtasis sugrįš." Tad Liudviko motina parodė jai žiedą, tardama: "Jis mirė." Elzbieta graudžiai verkė ir stambosios ašaros riedėjo skruostais išgirdus šią liūdną žinią.

(Bus daugiau.)

— Iš Airijos praneša, kad senutė po nia Halmar, per 15 metų buvusi neregė, staiga atgavo regėjimą. Visa tai laiką ji nenustojo vilties ir per 15 metų kasdien mal davo Švč. Mergelės Marijos akių šviesos.

GELBĖKIME MIRUSIEMS

Ar kada nors buvai tokiaame skausme, kad jo negalėjai sumažinti? Jeigu ne, tai mažai tesuprasi sielų maldavimus skaistyklėje esančių. Nesuprasi kodėl reikia apsieiti be to, ko trokšte trokšti, kad galėtai joms per tą apsimarinimą pagelbėti. Tas jų prašymas yra tikrai širdį sujudinantis.

Suprantama, mes ne daug tegalime. Kelta maldelių, kokių skausmo paaaukojimas. Bet, šventų Mišių auka, arba įgytų atlaidų paaaukojimas, — štai, turtai, kuriais sielas kentančias galime išpirkti iš skaistyklės.

Gal skaistyklėje yra sielos mūsų tėvų, brolių, ar seserų, giminių, pažystamų, kurie čia ant žemės mums buvo brangūs ir artimi. Gal sielos mūsų brolių, katalikų, kurie ant žemės kovojo tas pačias kovas, kurias ir mes kovojame? Vargo tą patį vargą, kurį ir mes vargstame? Bet, atėjo mirtis ir jie atsiskyrė su šituo pasauliu... Kažin ar jie buvo prisiruošę amžinybėn žengti? Gal dar turėjo Dievui atsilyginti už savo nuodėmes? Bet jiems nebeliko laiko... Jie turi Dievui atsilyginti skaistyklėje kentėdami.

Mes galime sutrumpinti jų skaistyklėje buvimą. Neužmirškime, tat, joms padėti: maldomis, įgyti jų intencijai atlaidų ir paaukoti šv. Mišių klausimą, gi jei tik galima, net šv. Mišias užsakyti už mirusius.

Gelbėkime, tat, kenčiančioms skaistyklėje sieloms nuolatos, bet ypač lapkričio mėnesyje, kuris yra Bažnyčios skirtas ypatingam pamaldumui už mirusius.

Jonas Šidlauskas.

A. † A.

Marijonų Vienuolijos Rėmėjas

LIUDVIKAS RUTKAUSKAS

mirė rugsėjo 28 d., 22½ W. Lawrel St., Shenandoah, Pa.

Tėvai Marijonai atlaikys dvėjas šv. Mišias spalį 29 ir 30 d.

Visi Marijonų Kolegijos Rėmėjų Draugijos nariai sukalbėkite už jo sielą po dalį šv. Rožančiaus.

PAVEIKSLŲ GERBIMAS

Naudinga turėti ir gerbti Kristaus ir šventųjų paveiksus

1. *Paveikslai tyliai mus pamokina mūsų šventame tikėjime, ir tokiu būdu atstoja knygų trūkumą.* Šv. Gregalius sako: "Paveikslai yra tam mūsų bažnyčiose, kad neišsilavinę galėtų išskaityti savo akimis tą, ko nepajėgia surasti knygoje." Tas, kurs apmąstinėja Kryžiaus Keliu, jis mato taip aiškiai Kristaus kančios istoriją, kaip kad skaitytų ją knygoje. Mūsų regėjimo gyvumu, mes, taip pat, šventųjų paveiksluose išskaitome jų dorybes ir mokinomės pamilti jų nusizėminimą, ramumą, skaitumą ir pamaldumą. Šiuo žvilgsniu, kaip labai daug yra naudingi šventųjų paveikslai!

2. *Šventųjų paveikslai didina pamaldumą.* Kada mes meldamiesi, pažvelgiame į šventojo paveikslą, mes sutelkiame geriau savo mintis, pamaldūs atsidusimai kyla mūsų sieloje, mūsų protas užimtas tuo, ką paveikslas vaizduoja, ir įgauname dvasią karščiau melstis. Todel, labai yra naudinga visuomet melstis prie Kristaus, Marijos, ar šventojo paveikslą.

padrąsintų jaunuoliu pasukti juos ir atlikinėti didvyriškus, heroiškus darbus. Ar Kristaus ir Jo šventųjų paveikslai neprivalo turėti didesnės geradarybės įtakos

3. *Paveikslai paragina į gera.* Senovės greikai ir romėnai statydavo įžymių žmonių, viešose vietose paminklus, kad jų regėjimas krikščionių mintims? Ar paveikslai nepažadina atsižadėti nuodėmės, o tarnauti Dievui ir siekti dangaus? Nėra abejonės, kad šie išganingi išpūdziai paragina į gera. Šv. Gregalius nysietis sako, kad jis visuomet apsiliedavęs ašaromis, kuomet tik pažvelgdamas į paveikslą vaizduojantį Abraomą aukojantį savo sūnų Izaoką. Aukštos kilmės jaunikaitis, kurs ilgą laiką nedorai gyveno, sykį pamatęs bažnyčioje atgailojančiojo Dovydo paveikslą, iš kurio akių riedėjo ašaros, angelas auksine taure gaudė jas. Po paveikslą parašyti šv. Augustino žodžiai: "Dovydas nusidėjo tik kartą, ir

nuolatos verkė, o tu nuolatos nusidedi, ir niekuomet neverki." Šio paveikslą apmąstinėjimas taip giliai sujudino jaunikaitį, kad jis atsiklaupęs, gailiomis ašaromis apverkė savo nuodėmes, ir nuo tada vedė atgailojantį gyvenimą. Labai daugelis panašių pavyzdžių galima būtų pristatyti. Todel Tridento Santaryba teisingai sako, kad "šventųjų paveikslai yra labai naudingi," ne tik, kad žmonėms primena gėrybes ir malones, kurias plaukia iš Jėzaus Kristaus nuopelnų, bet, taip pat, Dievo stėbuklai ir jų išganingi pavyzdžiai statomi tikinčiųjų akyvaizdoje, idant jie dėkotų už juos Dievui, tvarkytų savo gyvenimą ir gautų drąsos sekti šventuosius dorovėje, Dievo garbinime, meilėje, tarnavime ir atsiectų tikrą pamaldumą.

4. *Galutinai, naudodami šventųjų paveiksus, galime daugelį Dievo malonių ir geradarybių apturėti.* Patys paveikslai, kaip paveikslai yra negyvi pavidalai, žmogaus rankų darbas, kurie patys iš savęs neturi mažiausios galios, bet visa galybė eina tiesioginiai, ar netiesioginiai iš Dievo, užtariant šventiesiems. Mes nesiartiname prie Kristaus ar šventųjų paveikslą su viltimi ir intencija prašyti paties paveikslą pagelbos, bet mūsų pasitikėjimas vienintėliai ir tikrai yra Dievuje, ir šventųjų užtaryme. Viešpats Dievas dažnai panaudoja paveikslus apdovanoti žmones įvairiomis geradarybėmis. Pagal istorijos liūdijimų, žmonės savo kūno ir sielos reikaluose prieš paveikslus atrasdavo reikalingą pagelbą. Pasakojama, kad šv. Steponas abatas daugelyje padarytų stėbuklų, jis visuomet naudojo Kristaus paveikslą. Prieš Kristaus paveikslą jis išgydė aklą gimusį žmogų, sakydamas: "Kristaus vardan, Kurį tu garbini Jo paveiksle, priimk savo regėjimą." Jis vienos moteriškės vienturtį sūnų paliuosavo nuo piktosios dvasios apsedimo, įsakydamas apsedėjimą pagarbinti Jėzaus Kristaus paveikslą. Panašiu būdu jis išgydė aukštos kilmės ponį, kuri sirgo daugelį metų. Daugelyje vietų yra stėbuklingųjų

paveikslų, kuriuos naudojant, įvyksta daugelis stebūklų.

Gerbkime Kristaus, Švč. Panelės ir šventųjų paveikslus, nes pagarba, kurią mes jiems rodome eina Kristui ir Jo šventiesiems, kurie atvaizduojami jais. Laikykite kryžius ir paveikslus savo namuose apmąstinėjimui ir pagerbimui. Paveikslas nukryžiuoto Atpirkėjo, Švč. Panelės Marijos, Šv. Juozapo, savo šventojo Glokėjo ir vieno ar kito didelių šventųjų, privalo būt kiek viename name. Dažnai, pamaldžiai pažvelgę į juos ir pasirūžę sekti šventuosius ir tarnauti Dievui su ta pačia uolumo ištyverme, su kuria jie Jam tarnavo. Šiuo būdu šventųjų paveikslų naudojimas ir gerbimas suteiks tau palaiminimą šiame gyvenime ir

AŠTUNTASIS SEIMAS

Spalių mėn. 17 d., Aušros Vartų parapijos mokyklos kambaryje, įvyko Marijonų Kolegijos Rėmėjų, Chicagos apskričio atstovų, vadovaujant pirm. A. Bacevičiui, susirinkimas. Skyrių atstovai išdavė savo veiklos raportus, iš kurių paaiškėjo veikli mūsų gerb. rėmėjų darbuotė. Skyriai lenktyniuojasi rengime programų bei įvairių pramogėlių, kad tinkamai pasiruošius ir padarius sekminga aštuntąjį Marijonų Kolegijos Rėmėjų Seimą, kurs įvyks gruodžio 9 d., 1934 m., Aušros Vartų parapijos svetainėje, 2323 W. 23rd Place, Westsideje.

Tėvų Marijonų Dvasinei Seminarijai

Marijos Kalneliuose, Hinsdale, Ill.

aukojo:

Krasauskai, Jonas ir Ona, 3710 W. 18th St., Chicago, Ill.	\$100.00
Gedminai, Chicago, Ill.	\$80.00
Rinkevičiūtė, Magd.	\$25.00
Pilipavičius, Jonas.	\$5.00

Visiems aukotojams tariame nuoširdžiausią acių, ir maldaujame Viešpaties Dievo gausios palaimos visame.

Tėvai Marijonai

MARIJONŲ RĖMĖJŲ AUKOS:

Jarušauskienė, A., Melrose Pk., Ill.	\$75.00
Krušas, Alek., Elizabeth, N. J.	\$50.00
Šakevičienė, E., La Crosse, Wash. ..	10.00
Žukauskas, Ant., Lietuva.	\$3.00
Yukno, F. A., Kanada.	\$8.00
Braunienė, Eva, Colorado.	\$5.00
Kristaponienė, P., Phila., Pa.	\$5.00
Tamošaitis, M., Waterbury, Conn. ..	\$3.00
Buliunskienė, M., So. Boston, Mass.	\$3.00
Mikalauskas, J., Detroit, Mich.	\$3.00
Klimienė, M., Gilberton, Pa.	\$3.00
Thomas, A., Westfield, Mass.	\$3.00
Navickienė, M., Shenandoah, Pa. ..	\$3.00
Bartašienė, O., Cicero, Ill.	\$3.00
Puščiuvienė, P., Athol, Mass.	\$3.00
Kunddarausienė, A., Haven, Conn.	3.00
Žemaitis, J. S., Newark, N. J.	\$3.00
Pranienė, Ag., E. Orange, N. J.	\$3.00
Krasaučienė, O., Chicago, Ill.	\$3.00
Dapkūnienė, O., Shenandoah, Pa. ..	\$3.00
Minukienė, K., Orange, Mass.	\$3.00
Pavilionis, L., Hartford, Conn.	\$3.00
Eidukynas, J., Bayonne, N. J.	\$3.00
Sinkevičienė, G., N. Arlington, N. J.	\$3.00
Gailis, A., Braddock, Pa.	\$3.00
Jablauskis, M., Norwood, Mass.	\$3.00
Dereškevičienė, M., Detroit, Mich. ..	\$3.00
Kimovech, T., Centralia, Ill.	\$3.00
Grigas, T., Rockford, Ill.	\$3.00
Bliuvienė, O., Bayonne, N. J.	\$3.00
Kelpšaitė, P., Bridgeport, Conn.	\$3.00
Dorinienė, E., Chicago, Ill.	\$3.00
Višalgienė, M., N. Phila., Pa.	\$3.00
Janišaitis, Teresa, Elizabeth, N. J.	\$3.00
Stulginskienė, O., Waterbury, Conn.	\$3.00
Maczuk, St., Raymondville, Mo.	\$3.00
Skirius, V., Cicero, Ill.	\$3.00
Šmigelskienė, S., So. Boston, Mass.	\$3.00
Kliučauskienė, O., Lawrence, Mass.	\$3.00
Meskeliūnas, J., Sioux City, Iowa.	\$3.00
Savickas, Ig., Campello, Mass.	\$3.00
Kubilienė, Mag., Freeland, Pa.	\$3.00
Mikalauskienė, M., Brooklyn, N. Y.	\$3.00
Sutkus, O., Chicago, Ill.	\$3.00
Visackis, A., Custer, Mich.	\$3.00
Mitchell, W. M., Nashua, N. H.	\$3.00
Staniškienė, P., Philadelphia, Pa. ..	\$3.00
Skapalis, L. I. City, N. Y.	\$3.00
Barnauskienė, B., Kearny, N. J.	\$3.00
Bagužas, B., Brooklyn, N. Y.	\$3.00
Kauklis, M., New Jersey.	\$3.00

Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.

Tėvai Marijonai.

SVARBESNIEJI MŪSŲ LAIKŲ ĮVYKIAI

AMERIKOJE

HARTFORD, Conn. — Kun. V. Ražaitis perkeltas į Švč. Trejybės parap., Hartford, Cona. vikaru; kun. B. Gauronskis į Bridgeport, Conn. pas kunigą M. Pankų; kun. Edvardas Gradeckis perkeltas į šv. Juozapo liet. parap. vikaru.

WATERBURY, Conn. — Šiomis dienomis trumpai Waterbury viešėjo J. E. vyskupas Teofilus Matulionis.

— Spalių 14 d. formaliai prasidėjo studentų ritulės ratelis.

— Lietuvių kalbos klesia kuogražiausiai sekasi. Susirenka iki 30-40 studentų.

— Spalių 9 vakare įvyko patriotinis Vilniaus pagrobimo paminėjimas.

BALTIMORE, Md. — Spalių 12 d. įvyko kortų vakarėlis parapijos naudai.

— Spalių 21 d. įvyko pirmas šio sezono Federacijos posėdis. Buvo aptariami įvairūs klausymai.

— Rugs. 4 d. Leonardas Budelis išvažiavo į Marianapolio aukštesnę mokyklą, Thompson, Conn.

— Rugsėjo 26 d. atvyko naujas vargonininkas muz. Simanavičius iš Bridgeport, Conn.

LOWELL, Mass. — Šimet parapijos piknikas atnešė \$545.00 gryno pelno.

— Parapijos jaunimas surengė kortų vakarą spalių 24 d. Pelnas skiriamas itaisymui naujų kėdžių parap. salėje.

— Parapijos ūkininkai lapkričio 29 d. rengia skanią vakarienę.

— Vietos R. K. Federacija surengė pra kalbas ir koncertą paminėjimui spalių 9 d.

— Bažnyčios vidus jau baigiamas atremontuoti.

SO. BOSTON, Mass. — L. Vyčių 17-ta Algirdo kuopa surengė didelį Whist Party spalių 24 d.

— Šią žiemą Šv. Vincento de Paulio skyrius pradės darbą su kalakutų balium, lapkričio 24 d. parap. salėje.

DETROIT, Mich., Šv. Jurgio parapija. — Parapijos choras, vedamas art. J. Čičausko, surengė didelį koncertą spalių 14 d. paminėjimui lietuvių muzikos tėvo a. a. Juozo Naujalio.

— Spalių 7 d. įvyko paskutinis parap. piknikas.

BROOKLYN, N. Y., Šv. Jurgio parapija. — Šv. Rožančiaus dr. ja apvaikšėjo savo metinę šventę spalių 7 d. Tą dieną ėjo prie bendros šv. Komunijos.

PHILADELPHIA, Pa. — Gerb. kunigas Ignas Zimblys, šv. Jurgio parapijos klebonas, šimet mini savo net trigubas paminėjimus. Rugs. 17 d. sukako 50 m. amžiaus, lapkričio 29 d. sukaks bertainis šimtmečio, kaip tapo išventintas kunigystėn, gi sekančiais metais sukaks lygiai 15 metų, kaip klebonauja parapijoj. Šimet tas trigubas sukaktuves sykiu paminės. Pagerbimo vakaras įvyks lapkričio 25 d. Bažnytinis paminėjimas, ypač kunigavimo, įvyks 29 d. lapkričio.

PITTSBURGH, Pa., Šv. Vincento parapija. — Parapijos moterėlės rengia balių parapijos naudai spalių 30 d.

— Šv. Vincento Lyceum vaikinai nutarė lapkričio 27 d. surengti didelę pramogą — kortavimo vakarą, bažnyčios labui.

— Paskutinis Sodalacijos mergaičių dr. jos surengtas kortavimo vakaras atnešė per šimtą dolerių pelno.

CHICAGO, Ill., Aušros Vartų parapija. — Parapijos bazaras gan gyvai eina. Bazaras įvairus.

— Spalių 13 d. buvo kukli puota parap. salėje, kurią pagerbtas naujas Varg. Sąg. pirmininkas J. Brazaitis. Rinktinių svečių iš visų Chicagos lietuvių kolonijų suvažiavo virš 100. Dalyvavo visi Chicagos lietuvių vargonininkai.

— Tėvas Ješkevičius, M.I.C., spalių 15 d. sugrįžo iš Šv. Kryžiaus ligoninės po dviejų savaitių sirgimo po apendicito operacijos. Visi džiaugiasi brangiam Tėvui Adomui sugrįžus.

— „Šv. Teresė,“ graži 4 aktų drama bus statoma scenoje parap. salėje, pirmą advento sekmadienį, gruodžio 2 d.

CHICAGO, Ill. — Dienraščio „Draugo“ sidabrinio jubiliejaus paminėjimas įvyks lapkričio 18 d., Lietuvių Auditorijoje.

— Jubiliejimis labdarių seimas įvyksta lapkričio 4 d., Dievo Apvaizdos parap. salėje.

CHICAGO, Ill., Šv. Jurgio parapija. — Spalių 14 d. įvyko parapijos piknikas Vytauto darže. Piknike buvo visokių pasilinksmimų.

CICERO, Ill. — Šv. Motinos Dievo Sotulingos dr. ja rengia metinę vakarienę spalių 28 d. parap. salėje.

— Klebono kun. Vaičiuno vardinių dienų, rugs. 30 d., Kolumbo Vyčių Cardinal Council bažnyčioj apie 200 vyrų priėmė šv. Komuniją klebono intencijai. Po šv. Mišių atnešė klebonui labai gražų ir didelį rožių

bukieta. Kunigas Vaičiunas yra narys Kolumbo Vyčių.

CHICAGO, Ill., Šv. Mykolo parapija. — Parapijos paskutinis piknikas laikytas rugs. 30 d. iki 21 d.

— Misijonierius kun. B. Pauliukas, domininkonas vedė šv. Misijas nuo spalio 14

CHICAGO, Ill., Nekalto Prasidėjimo Švč. Panelės parapija. — Kun. A. Milukas, aušrininkas buvo pagerbtas spalio 8 d. parap. salėje. Buvo parengta tam tinkama programa sutikimui gerbiamo svečio.

CHICAGO, Ill., ŠŠ. Petro ir Pauliaus parapija. — Spalio 7 d. iškilmingai užbaigta misijos, kurias vedė kun. J. Bružikas, jėzuitas. Po pietų buvo procesija tikslui įgyti šių metų jubiliejaus atlydus. Procesijoje dalyvavo per 800 žmonių.

— Nuo parapijos 20 metų jubiliejinės vakarienės, kuri įvyko rugs. 30 d. parapijai gryno pelno liko \$850.00.

LIETUVOJE

— Raudonasis Kryžius prie visų didžiųjų kelių, kur yra bent kiek didesnis judėjimas, organizuoja nuolatinius pagalbos punktus.

— Šiomis dienomis sunkiai serga buvęs Valstybės Prezidentas dr. K. Grinius.

— Nuo šių metų rugs. mėn. 2 d. įvestas tiesioginis autobusų susiekimas tarp Kauno ir Šaulių.

— Klaipėdos Darbininkų Susivienijimas nutarė greitu laiku įsteigti vietiniams darbininkams kursus ir liaudies universitetą.

— Ministerių Kabinetui pasiūstas svarstyti įstatymo projektas socialinei apsaugai tvarkyti Lietuvoje. Tuo įstatymu norima apimti visą valstybės dirbamą socialinės globos darbą Lietuvoje. Tam tikslui būsiąs įsteigtas socialinės apsaugos departamentas.

— Studentų Ateitininkų Sągodos konferencija įvyko rugs. 29-30 d. Atkų Rūmuose.

— Valstybės Prezidentas Antanas Smetona Latvijos prezidentui A. Kviesiui pareiškė užuojautą dėl jo tėvo mirties.

— Vytauto D. universitete jau įsteigta etnikos katedra. Katedros uždavinys tirti Lietuvos etnografiją, archeologiją, folklorą ir kita.

— Žemės ūkio ministeris išleido žemės ūkio žemei pirkti taisykles, pagal kurias žemės ūkius galės pirkti tik žemdirbiai ir žemės ūkių darbininkai.

— Vabalninke statoma moderniška dviejų aukštų pradžios mokykla. Mokyklos statybai numatyta 250,000 litų.

Alp 2272

PRANEŠIMAS

Gerbiamieji geradariai, aš gerai ir stipriai padirbdinu rožančius. Kokiniai karolėliai suvesti ant gražaus tvirto drato, taip gerai, kad žmogus nusipirkęs nerūgso, o tik poteriaus ir džiaugsis, ypač šv. Misijų laiku, kada daugelis žmonių susirenka melstis, yra gera proga įsigyti tvirtą gražų rožančių pas mane, ir man vargšui pagelbėti. Aš paroduodu du rožančius už dolerį.

Aš esu paliegėlis; jau bus suvirš 10 metų, kaip negaliu vaikščioti, turiu suparalizuotas kojas. Būkite taip malonūs, ir paremkite vargšą žmogų.

John, Shislosky (Jonas Šešlauskas),
Kings County Chronic Hospital,
Brooklyn, N. Y. Ward K. 42.

IDOMŪS JUDAMIEJI PAVEIKSLAI!

Pamatysite

ŠVENČ. PANELĖS APSIREIŠKIMO VIETĄ -- LIURDĄ

Atėję į šiuos paveikslus pamatysite tą garsųjį visame pasaulyje Prancūzijos miestą LIURDĄ, kur 1858 metais Švenč. Panelė apsirėškė Šv. Bernadetai. Tenai suvažiuoja iš viso pasaulio liguoniai nepagydomomis ligomis sergantieji, kad gauti stebuklingą per Švenč. Panelės užtarymą išgydymą.

Be to dar pamatysite:

- 1) Istoriskus paveikslus iš Lietuvos,
- 2) Dariaus ir Girėno išskridimo ir žuvimo vietą — Soldino mišką.
- 3) Pasaulinę Parodą (Worlds Fair), Chicagoje.
- 4) Komediją, kur dalyvauja Charlie Chaplin.

Paveikslus rody A. PELDŽIUS

Utarninke, Spalio 30 d. Šv. Kazimiero parap., Pittsburgh, Pa.
Įžanga 25c. Vaikams 10c. Visur Pradžia 7:00 val. vak.

Užsisakant šiuos judamuosius paveikslus reikia adresuoti: A. Peldžius, 7035 S. Fairfield Ave. Chicago, Ill.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 3c kraštos ženklelį atsakymui.

89.244.298